

Arrest

nr. 281 932 van 15 december 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13 / C.1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 juli 2022 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging in hoofde van haar minderjarige dochter X (bijlage 38).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 augustus 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. HIND *loco* advocaat A. FADILI en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 januari 2020 dient de verzoekster voor zichzelf, alsook voor haar minderjarige dochter, O. B.-A., een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van haar Nederlandse schoonbroer K.E.H.

Op 13 augustus 2020 worden beiden in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 23 maart 2022 stelt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) volgend schrijven op:

"(...)

Aan O., B.-A. Z. J.

(...)

Geachte mevrouw

Uit het administratieve dossier blijkt dat u geen gezamenlijke vestiging meer heeft met de referentiepersoon in functie van wie u verblijfsrecht heeft verkregen, met name K.E.H. (RR. xxx). Om na te gaan of u desondanks het verblijfsrecht kan verderzetten, wordt u verzocht, in het kader van artikel 42quater, §5 van de wet van 15.12.1980, nieuwe bewijsdocumenten over te maken betreffende uw huidige situatie. Deze stukken zullen ten gronde worden onderzocht en getoetst worden aan de voorwaarden van deze wet om na te kijken of u het verblijfsrecht al dan niet kan verderzetten.

Concreet dient u binnen de maand na kennisname van deze brief (datum kennisname + 30 dagen), recente bewijzen voor te leggen:

1. Desgevallend het bewijs dat u in een schrijnende situatie verkeert, met name het slachtoffer bent geweest van geweld binnen het huwelijk of geregistreerd partnerschap, van geweld binnen de familie of van geweld zoals bedoeld in art. 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek.

2. In zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig artikel 42 quater §1, 3e lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, kunnen deze ook worden voorgelegd. Concreet betreft het elementen inzake de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong.

Voor zover er nadien nog geen uitsluitsel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart.

(...)"

Op 19 april 2022 neemt de verzoekster kennis van dit schrijven en zij maakt vervolgens stukken over aan de verweerder.

Op 4 juli 2022 neemt de gemachtigde ten aanzien van de verzoekster een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Bij arrest met nummer 281 931 van 15 december 2022 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing vernietigd.

Op 4 juli 2022 neemt de gemachtigde ten aanzien van O. B.-A. een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21). Het beroep dat tegen deze beslissing werd ingesteld, werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 280 187 van 16 november 2022. De beslissing waarbij het verblijfsrecht van O. B.-A. wordt beëindigd, is derhalve definitief.

Op 4 juli 2022 neemt de gemachtigde tevens een beslissing tot afgifte (aan de verzoekster) van een bevel tot terugbrenging met betrekking tot haar minderjarige dochter O. B.-A. (bijlage 38).

Dit bevel tot terugbrenging is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster (moeder van de minderjarige) ter kennis gebracht op 6 juli 2022 en is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie

wordt aan
Naam: O. (...)
Voorna(a)m(en): R. M. (...)
Nationaliteit: Suriname
Geboortedatum: (...).1971
Geboorteplaats: Suriname
Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

bevel gegeven de genaamde O., B.-A. Z. J. (...),
geboren te Paramaribo, op (...).2006,
van Suriname nationaliteit
verblijvende te (...),
binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij zij gekomen is.

REDEN VAN MAATREGEL:

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel tot terugbrenging af.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkenes moeder O. R. M. (...) maakt onderwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het feit dat O., B.-A. (...) in België naar school gaat, kan niet aanzien worden als een beletsel voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Zij is geboren en getogen in Suriname en was al 13,5 jaar oud bij aankomst in België. Nergens blijkt dat een scholing van B.-A. (...) niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Gezien de leeftijd van O., B.-A. (...) bij aankomst in België (13,5 jaar oud), kan er van worden uitgegaan dat zij in Suriname ook al school liep. tevens behoeft de scholing van O., B.-A. (...) geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Er liggen verder geen concrete elementen voor dat O., B.-A. (...) niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van haar moeder kan opgroeien in hun land van herkomst, waardoor niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van het kind zal schaden. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RVV, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90). Er is geen sprake van enige aangetoonde medische problematiek op naam van B.-A. (...).

Het feit dat betrokkenes tante en diens echtgenoot in België verblijven staat deze beslissing niet in de weg. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Britannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een terugkeer naar Suriname, B.-A. (...) zou verhinderen met haar in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Suriname. (...)"

2. Over de rechtspleging

De verzoekster heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van de formele en de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 74/13 en 74/16 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

3.1.1. Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

“Verzoekster meent de volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing.

1. Theoretische beschouwing

7.-

De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf dienen te worden weergegeven.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen (29 juli 1991) stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen dienen te worden opgenomen. Verder dient de motivering afdoende te zijn.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door de motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf hetzij uit het administratief dossier.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Dat verzoekende partij zich ervan bewust is dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de verwerende partij.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of verwerende partij als administratieve overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.S. nr. 101.624, 7 december 2001).

2. Concrete toepassing

8.-

In casu heeft verwerende partij het bestreden bevel niet op een afdoende manier gemotiveerd.

Verwerende partij legt enkel en alleen een bevel tot terugbrenging op omwille van de volgende redenen:

- Dat verzoekster moeder onderwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten;*
- Dat verzoekster geboren en getogen is in Suriname en al 13,5 jaar oud was bij aankomst in België;*
- Dat verzoekster in Suriname school liep en de scholing van verzoekster geen gespecialiseerd onderwijs noch een gespecialiseerd infrastructuur behoeft die niet in het land van herkomst te vinden is;*
- Dat verzoekster haar terugkeer naar Suriname haar niet zou verhinderen met haar in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Suriname.*

Vooraleer een bevel tot terugbrenging te nemen, moest verwerende partij rekening houden met het hoger belang van het kind overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Nergens blijkt uit de beslissing dat verwerende partij hiermee rekening heeft gehouden.

Verzoekster is verankerd in België, aangezien zij hier sinds 2020 verblijft en sedertdien onafgebroken verblijft in het Rijk. Het is manifest duidelijk dat de verwijdering van het kind naar een ander land absoluut niet in het belang is van het kind.

Verwerende partij heeft op geen enkele manier rekening gehouden met het belang van het kind, doordat zij geen onderzoek heeft verricht naar de specifieke omstandigheden. Zo heeft zij geen rekening gehouden met het feit dat de minderjarige hier in België schoolgaand is en overigens geen enkele band meer heeft met haar land van herkomst.

Het feit dat verzoekster al jaren in België verblijft, is het vanzelfsprekend dat zij veel sterker verweven is met België dan met het land van herkomst, aangezien onderwijs volgen in een land per definitie vele en sterke sociale banden met zich meebrengt.

Dat verzoekster een regelmatige student is met een stabiele schoolloopbaan en dat zij sedert 2020 onafgebroken in België woont, wordt door verwerende partij niet betwist. Aldus aanvaard verwerende partij dat verzoekster de afgelopen jaren het centrum van haar belangen in het Rijk heeft gevestigd en zich op een uitstekende wijze heeft geïntegreerd in de samenleving.

Bovendien werd door verwerende partij evenmin rekening gehouden met het feit dat verzoekster zal gescheiden worden van de echtgenoot van haar tante waarmee zij een afhankelijkheidsverhouding heeft.

Zoals in het feitenrelaas aangehaald, was de moeder van verzoekster genoodzaakt om de samenwoning met haar schoonbroer te beëindigen buiten haar wil om. Het einde van de samenwoning betekende echter niet dat de moeder en verzoekster niet meer werd geholpen door de referentiepersoon, zelfs integendeel.

Ondanks het feit dat de moeder verzoekster ook andere informatie had kunnen geven indien dit haar duidelijk werd aangegeven, vond verwerende partij het niet nodig om haar een nieuw schrift te richten of om haar te horen, om tenminste een volledig beeld van haar persoonlijke situatie te krijgen.

Meer nog, verwerende partij heeft zich enkel gesteund op het feit dat er geen gezamenlijke vestiging is. Hoewel verwerende partij maar al te goed een nieuw schrift kon richten aan verzoekster om haar te horen, heeft zij dit niet gedaan. Verwerende partij baseert zich op onvolledige informatie om de betwiste bijlage 38 te motiveren.

In de veronderstelling dat het kind met de moeder haar gezinsleven elders gaat verderzetten wordt zij gescheiden de referentiepersoon, waardoor er een verbreking van de gezinsband is.

Dat verwerende partij rekening dient te houden met het feit dat de uitvoering van het bevel tot gevolg zou hebben dat het feitelijk (kern-)gezin gescheiden wordt, te meer er absoluut geen rekening werd gehouden met de verregaande gevolgen die het bevel heeft ten aanzien van verzoekster. Het bevel is manifest in strijd met het hoger belang van verzoekster, als minderjarig kind.

Dat enige motivering hierover mankeert en alleen al omwille van die reden de beslissing vernietigd dient te worden.

Gelet op het voorgaande is verwerende partij in casu schromelijk tekortgekomen aan haar motiveringsplicht.

Het middel is ontvankelijk en gegrond en derhalve dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

9.-

Daarnaast diende verwerende partij in principe overeenkomstig artikel 74/16, §2 van de Vreemdelingenwet te onderzoeken of er garanties bestaan in het land van herkomst qua opvang en tenlasteneming naar het land waarnaar verzoekster zou moeten terugkeren.

Artikel 74/16, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. De minister of zijn gemachtigde vergewist zich ervan dat deze minderjarige, die wordt verwijderd van het grondgebied, garanties qua opvang en tenlasteneming krijgt in zijn land van herkomst of in het land waar hij gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, gelet op zijn behoeften volgens zijn leeftijd en graad van zelfstandigheid, ofwel van zijn ouders of een ander familielid of zijn voogd die voor hem zorgt ofwel van regeringsinstanties of niet-gouvernementele instanties.”

Dat nergens uit de beslissing van het bevel tot terugbrenging blijkt dat verwerende partij overeenkomstig artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet heeft onderzocht of er voldoende garanties bestaan dat de minderjarige in het land van herkomst zal opgevangen worden en ten laste zal genomen worden.

Bovendien moet verwerende partij onderzoeken of de eventuele terugbrenging naar zijn herkomstland de nodige bescherming en zorg met zich zal meebrengen die noodzakelijk is voor het welzijn van verzoekster.

Dat verzoekster geen familiaal netwerk heeft in het land van herkomst, zodat niemand haar kan opvangen. In het land van herkomst zou zij in een totale armoede en ware verwaarlozing terechtkomen.

Dat verzoekster haar netwerk in België heeft uitgebouwd, waar zij samen met haar familieleden verblijft.

Doordat verwerende partij geen onderzoek heeft gedaan overeenkomstig artikel 74/16, §2 van de Vreemdelingenwet, moet geoordeeld worden dat het bevel tot terugbrenging een schending van de materiële motiveringsplicht met zich meebrengt.

10.-

Wanneer het kind naar het land van herkomst gerepatrieerd zou worden, maakt dit een manifeste inbreuk uit van het artikel 3 van het Internationaal Kinderrechtenverdrag dewelke het belang van het kind waarborgt.

Het is uiteraard in het belang van het kind dat zij wettig kan verblijven in België. De omstandigheden waarin zij zich thans bevindt, hebben zich buiten haar wil voorgedaan nu verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar situatie.

De motivering is hier bijgevolg gebrekkig en schendt het motiveringsbeginsel omdat verwerende partij het bevel tot terugbrenging niet afdoende motiveert.

Dat het bevel tot terugbrenging in strijd is met de artikelen 74/13 en 74/16 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, alsook een schending impliceert van de motiveringsplicht en dient vernietigd te worden.

Dat dit middel ernstig en gegrond is.”

3.1.2. Beoordeling

3.1.2.1. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag betreft, wijst de Raad erop dat dit verdragsartikel, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. De verzoekster kan daarom de rechtstreekse schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 1 april 1997, nr. 65.754; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

3.1.2.2. Artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Alvorens een beslissing tot verwijdering te nemen jegens een illegaal op het grondgebied verblijvende niet-begeleide minderjarige vreemdeling, neemt de minister of zijn gemachtigde elk voorstel tot duurzame oplossing van zijn voogd in overweging en houdt hij rekening met het hoger belang van het kind.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde vergewist zich ervan dat deze minderjarige, die wordt verwijderd van het grondgebied, garanties qua opvang en tenlasteneming krijgt in zijn land van herkomst of in het

land waar hij gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, gelet op zijn behoeften volgens zijn leeftijd en graad van zelfstandigheid, ofwel van zijn ouders of een ander familielid of zijn voogd die voor hem zorgt ofwel van regeringsinstanties of niet-gouvernementele instanties.

Daartoe vergewist de minister of zijn gemachtigde zich ervan dat de volgende voorwaarden vervuld zijn:

1° dat er geen gevaar bestaat op mensensmokkel of mensenhandel en;

2° dat de gezinssituatie van die aard is dat de minderjarige er opnieuw in kan worden opgenomen, en dat een terugkeer naar een ouder of een familielid wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om het kind te ondersteunen, op te voeden en te beschermen of;

3° dat de opvangstructuur aangepast is, en dat het in het hoger belang van het kind is om het kind in die opvangstructuur te plaatsen bij zijn terugkeer naar zijn land van herkomst of naar het land waar hij tot het verblijf is toegelaten.

De niet-begeleide minderjarige vreemdeling en zijn voogd in België worden op de hoogte gebracht van de naam van de persoon of van de opvangstructuur aan wie het kind wordt toevertrouwd alsook over de rol die deze persoon vervult ten aanzien van de minderjarige."

Uit een lezing van deze bepaling blijkt dat deze van toepassing is op niet-begeleide minderjarige vreemdelingen. Thans wordt aan de verzoekster (moeder) het bevel gegeven om haar minderjarige dochter terug te brengen naar de plaats vanwaar zij gekomen is. Aldus blijkt niet dat de minderjarige O. B.-A. een niet-begeleide minderjarige vreemdeling zou zijn, integendeel, zij wordt begeleid door haar moeder.

De schending van artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet wordt niet dienstig aangevoerd.

3.1.2.3. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), vastgesteld dat de minderjarige dochter van de verzoekster geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht en dat derhalve aan de verzoekster (de moeder) het bevel wordt gegeven om haar minderjarige dochter terug te brengen naar de plaats vanwaar zij is gekomen. Verder wordt tevens uitdrukkelijk gemotiveerd inzake het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Zo wordt uiteengezet dat de verzoekster (de moeder) het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar dochter O. B.-A. wel in België naar school gaat, maar dat dit geen beletsel vormt voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Hierbij wordt geduïd dat O. B.-A. is geboren in Suriname en al 13,5 jaar oud was toen zij in België aankwam, dat nergens uit blijkt dat zij in Suriname niet naar school kan gaan, en dat gelet op haar leeftijd ervan kan worden uitgegaan dat zij in Suriname reeds naar school ging. De verweerder stipt tevens aan dat de scholing van O. B.-A. geen gespecialiseerd onderwijs noch een gespecialiseerde infrastructuur behoeft die niet in het land van herkomst te vinden is en dat er daarnaast geen concrete elementen zijn waaruit zou kunnen blijken dat zij niet in een stabiele en veilige omgeving in de nabijheid van haar moeder kan opgroeien in het land van herkomst, waardoor niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van het kind zal schaden. Tevens wordt vastgesteld dat er voor O. B.-A. geen sprake is van enige aangetoonde medische problematiek en dat de aanwezigheid van haar tante en oom in België niet in de weg staat aan een terugkeer. Hierbij wijst de verweerder erop dat een gezinsleven met ooms of tantes pas valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden. Tot slot wordt gesteld dat uit niets blijkt dat een terugkeer naar Suriname O. B.-A. zou

verhinderen om met haar in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Suriname.

In tegenstelling tot wat de verzoekster voorhoudt, wordt in de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd over het hoger belang van het kind, over de scholing van O. B.-A. en over de eventuele scheiding met haar in België verblijvende oom en tante.

De Raad stelt vast dat de voorziene motivering de verzoekster toelaat kennis te nemen van de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen derwijze dat zij terdege in staat wordt gesteld om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

3.1.2.4. Waar de verzoekster inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden beslissing opgegeven motieven, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het is niet betwist dat de bestreden beslissing een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van de artikelen 1, 6° en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals onder meer de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling werd immers ingevoerd ter omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient dus richtlijnconform te worden toegepast. Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens heeft een terugkeerbesluit te nemen, zij dus aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn opgelegde verplichtingen dient te voldoen en zij de betrokkenen daarover moet horen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, par. 49).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk zodat wordt gewaarborgd dat de verweerder bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Het is aan de verweerder om zich, in het kader van dit onderzoek, ervan te verzekeren dat de vreemdeling in de mogelijkheid werd gesteld om de relevante elementen en standpunten kenbaar te maken.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkenes moeder O. R. M. (...) maakt onderwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het feit dat O., B.-A. (...) in België naar school gaat, kan niet aanzien worden als een beletsel voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Zij is geboren en getogen in Suriname en was al 13,5 jaar oud bij aankomst in België. Nergens blijkt dat een scholing van B.-A. (...) niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Gezien de leeftijd van O., B.-A. (...) bij aankomst in België (13,5 jaar oud), kan er van worden uitgegaan dat zij in Suriname ook al school liep. tevens behoeft de scholing van O., B.-A. (...) geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Er liggen verder geen concrete elementen voor dat O., B.-A. (...) niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van haar moeder kan opgroeien in hun land van herkomst, waardoor niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van het kind zal schaden. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RVV, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90). Er is geen sprake van enige aangetoonde medische problematiek op naam van B.-A. (...).

Het feit dat betrokkenes tante en diens echtgenoot in België verblijven staat deze beslissing niet in de weg. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een terugkeer naar Suriname, B.-A. (...) zou verhinderen met haar in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Suriname."

Gelet hierop kan de verzoekster niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat met het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Waar de verzoekster voorhoudt dat geen rekening werd gehouden met het gegeven dat haar minderjarige dochter in België naar school gaat, gaat zij voorbij aan de volgende motieven uit de bestreden beslissing:

"Het feit dat O., B.-A. (...) in België naar school gaat, kan niet aanzien worden als een beletsel voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Zij is geboren en getogen in Suriname en was al 13,5 jaar oud bij aankomst in België. Nergens blijkt dat een scholing van B.-A. (...) niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Gezien de leeftijd van O., B.-A. (...) bij aankomst in België (13,5 jaar oud), kan er van worden uitgegaan dat zij in Suriname ook al school liep. Tevens behoeft de scholing van O., B.-A. (...) geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is."

De verzoekster merkt daarnaast nog op dat haar minderjarige dochter geen enkele band meer heeft met haar land van herkomst, doch met deze bewering toont zij nog niet aan dat de verweerder op een ondeugdelijke wijze heeft besloten dat niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van het kind zal schaden nu O. B.-A. in Suriname is geboren en getogen en zij al 13,5 jaar oud was bij haar aankomst in België, en aangezien niet blijkt dat haar scholing niet in het land van herkomst kan worden verkregen en er verder geen concrete elementen voorliggen die erop wijzen dat O. B.-A. niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van haar moeder kan opgroeien in hun land van herkomst. Ook met de blote en niet concreet onderbouwde bewering dat het bevel manifest in strijd is met het hoger belang van het kind, wordt geen ondeugdelijke besluitvorming aangetoond. Geplaatst binnen het wettigheidstoezicht dat de Raad vermag uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat de verzoekster enkel haar eigen overtuiging naar voor schuift waarmee zij niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten gaat (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

In tegenstelling tot wat de verzoekster voorhoudt, heeft de gemachtigde bovendien wel degelijk in rekening gebracht dat de bestreden beslissing een scheiding tussen de minderjarige dochter en haar tante en oom zal veroorzaken.

Zo wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Het feit dat betrokkenes tante en diens echtgenoot in België verblijven staat deze beslissing niet in de weg. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een terugkeer naar Suriname, B.-A. (...) zou verhinderen met haar in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Suriname.”

Deze beoordeling ligt in lijn met de rechtspraak van de hogere rechtscolleges. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie met ooms en tantes enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

De verzoekster betoogt dat zij (de moeder) genoodzaakt was om de samenwoning met haar schoonbroer te beëindigen buiten haar wil om, zoals blijkt uit het feitenrelaas. Echter kan hieromtrent niets worden teruggevonden in de feiten uiteenzetting die de verzoekster in het verzoekschrift heeft opgenomen. De verzoekster voert vervolgens aan dat de verweerder zich enkel heeft gesteund op het feit dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Deze kritiek is echter niet gericht tegen de thans bestreden beslissing. Hierin wordt immers op geen enkele wijze gesteld of tegengeworpen dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen de verzoekster (en/of O. B.-A.) en haar schoonbroer.

De Raad wijst er in dit verband op dat de thans bestreden beslissing volgt op de beslissing van 4 juli 2022 waarbij het verblijfsrecht van O. B.-A., dat zij eerder had verkregen in functie van de schoonbroer van de verzoekster (dit is de oom van O. B.-A.), werd beëindigd bij gebrek aan gezamenlijke vestiging. Deze beslissing is definitief nu het beroep ertegen werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 280 187 van 16 november 2022. De wettigheid van deze beslissing kan in het kader van het thans voorliggende beroep dan ook niet meer ter discussie worden gesteld.

In het kader van de beëindigingsbeslissing van 4 juli 2022 werd aan O. B.-A. de kans geboden om haar standpunt uiteen te zetten, en dit middels het volgende schrijven:

“(…)

Aan O., B.-A. Z. J.

(…)

Geachte mevrouw

Uit het administratieve dossier blijkt dat u geen gezamenlijke vestiging meer heeft met de referentiepersoon in functie van wie u verblijfsrecht heeft verkregen, met name K.E.H. (RR. xxx). Om na te gaan of u desondanks het verblijfsrecht kan verderzetten, wordt u verzocht, in het kader van artikel 42quater, §5 van de wet van 15.12.1980, nieuwe bewijsdocumenten over te maken betreffende uw huidige situatie. Deze stukken zullen ten gronde worden onderzocht en getoetst worden aan de voorwaarden van deze wet om na te kijken of u het verblijfsrecht al dan niet kan verderzetten.

Concreet dient u binnen de maand na kennisname van deze brief (datum kennisname + 30 dagen), recente bewijzen voor te leggen:

1. Desgevallend het bewijs dat u in een schrijnende situatie verkeert, met name het slachtoffer bent geweest van geweld binnen het huwelijk of geregistreerd partnerschap, van geweld binnen de familie of van geweld zoals bedoeld in art. 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek.

2. In zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig artikel 42 quater §1, 3e lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, kunnen deze ook worden voorgelegd. Concreet betreft het elementen inzake de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong.

Voor zover er nadien nog geen uitsluitsel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart.
(...)"

De verzoekster licht niet toe en er valt niet in te zien waarom ze in het kader van de thans bestreden beslissing nogmaals zou moeten worden gehoord om haar standpunt inzake de gezamenlijke vestiging en haar persoonlijke situatie uiteen te zetten. De verzoekster toont met haar vage beweringen, die niet de motieven van de thans bestreden beslissing betreffen maar eerder gericht zijn tegen de definitief geworden beëindigingsbeslissing van 4 juli 2022, niet aan dat zij en/of haar dochter niet naar behoren werden gehoord in het kader van de thans bestreden beslissing.

In tegenstelling tot wat de verzoekster voorhoudt, blijkt overigens niet dat er sprake is van een kerngezin tussen O. B.-A. en haar oom (en tante). Er worden immers geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aangetoond naast de gewoonlijke affectieve banden, en het kerngezin is in principe beperkt tot de ouders met hun minderjarige kinderen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

3.1.3. Het eerste middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2. In een tweede en laatste middel voert de verzoekster de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de *fair balance*-toets.

3.2.1. Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

"11.-

Uit de houding van verweerster mag duidelijk blijken dat ze schromelijk tekortkomt aan haar verplichtingen om als een redelijke en voorzichtige overheid te werk te gaan;

Bij de beoordeling van het dossier maakt verwerende partij geen enkele afweging tussen de belangen van verzoekende partij en het gezin enerzijds en het maatschappelijk belang anderzijds.

Op geen enkel ogenblik werd er rekening gehouden met de belangen van verzoekster, alsook de belangen van haar familie en gezin, waardoor zij tevens op een kennelijk onredelijke wijze handelt.

12.-

Verwerende partij schendt door haar foutief handelen het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Het zorgvuldigheidsbeginsel als van behoorlijk bestuur legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; RvS. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 22 maart 2010, nr. 202.182; RvV arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

13.-

In casu is verwerende partij omwille van het gebrekkige onderzoek onzorgvuldig en nalatig geweest.

Doordat er in de beslissing houdende het bevel tot terugbrenging geen rekening werd genomen met de artikelen 74/13 en 74/16, §2 van de Vreemdelingenwet heeft verwerende partij haar beslissing op een onzorgvuldige wijze genomen.

Zoals reeds aangehaald, heeft verwerende partij op geen enkel ogenblik enig onderzoek uitgevoerd naar de situatie in haar herkomstland.

Bovendien heeft verwerende partij in haar motivering op geen enkel manier verwezen naar de dienstige stukken in het administratief dossier en gemotiveerd waarom deze stukken niet voldoende zouden zijn om de afhankelijkheidssituatie te bewijzen? Door te stellen dat verzoekster als minderjarige samen met haar moeder het gezinsleven in het land van herkomst dient verder te zetten en gebruik dient te maken van moderne communicatiemiddelen, slaagt verwerende partij de bal volledig mis.

De familiale - en gezinssituatie van verzoekster werden geenszins onderzocht. Dit blijkt uit het bestreden bevel gezien er absoluut geen rekening werd gehouden met het feit dat er thans nog steeds een afhankelijkheidsverhouding bestaat.

Indien verwerende partij het administratief dossier en verzoekster had toegelicht welke documenten zij diende in te dienen, was zij zeker tot deze vaststelling gekomen en diende zij het bevel in die zin te motiveren, hetgeen zij duidelijk niet heeft gedaan.

Dergelijke nalatigheid houdt op zich een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat dit middel ernstig en gegrond is

14.-

Als verwerende partij rekening zou hebben gehouden met de integratie, lokale verankering en het langdurig ononderbroken verblijf van verzoekster in het Rijk heeft verweerder haar beslissing niet afdoende gemotiveerd.

Verwerende partij diende te onderzoeken of een voortzetting van het onderwijs van verzoekster de facto mogelijk is in hun land van oorsprong indien de kinderen gedurende de afgelopen jaren enkel Belgisch onderwijs hebben gehad. Verwerende partij heeft niet op een deugdelijke wijze onderzocht of de aanwezigheid van een schoolplichtig minderjarig kind een beletsel kan vormen voor verzoekers om hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Bijgevolg stelt verzoekster vast dat met het hoger belang van het kind onvoldoende rekening werd gehouden in de bestreden beslissing. De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk genomen. In zijn arrest Jeunesse oordeelde het EHRM dat hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, hieraan wel een belangrijk gewicht moet worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM. Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan de uitvoerbaarheid, de haalbaarheid en de proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit om daadwerkelijke bescherming te verlenen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

Dat verzoekers opgebouwde contacten in het Rijk en integratie een zodanige intensiteit hebben dat de verbreking een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

In elke beslissing die mogelijk het recht op gezinsleven overeenkomstig artikel 8 EVRM schendt, zoals hierboven aangehaald, moet de staat het hoger belang van het kind in overweging nemen.

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, familie- en gezinsleven.

Vervolgens beperkt artikel 8, 2° EVRM de macht van de staat door te bepalen:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu speelt het gezinsleven van verzoekster zich hier in België af. De banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Verwerende partij moest nagaan of de banden tussen verzoekster en de schoonbroer van verzoeksters moeder dermate hecht zijn en dat er een dermate graad van afhankelijkheid is tussen hen dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt, wat in casu het geval is.

Dat de bestreden beslissing laat zien dat er op geen enkele wijze grondig is ingegaan op de te onderzoeken elementen in het kader van artikel 8 EVRM.

De gemachtigde heeft op geen enkele wijze met de privé-situatie van verzoekende partij rekening gehouden, die hem bekend zou zijn en hetgeen uit het administratief dossier zou moeten blijken.

Dat in het bestreden bevel totaal ten onrechte geen rekening werd gehouden met de hierna vermelde elementen:

- Dat verzoekster minderjarig is;
- Dat het sociaal en het familiaal leven van het kind en het vertrouwd milieu door de bestreden beslissing wordt geschaad;
- Dat verzoekster al jaren in België verblijft;
- Dat verzoekster ten laste wordt genomen door de Nederlandse schoonbroer van de moeder;
- Dat verzoekster nog een schoolgaand kind is en sedert 2020 schoolloopt in het Vlaams onderwijs.
- Dat verzoekster deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon gelet op de afhankelijkheidsrelatie.
- Dat het bevel ervoor zal zorgen dat het sociaal en het familiaal leven van het kind en het vertrouwd milieu door de bestreden beslissing wordt geschaad.

Dat verzoekster dadelijk aantoonde dat zij afhankelijk is van de schoonbroer van verzoeksters moeder en dat zij hechte banden heeft met haar, zodat een bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. Dit blijkt overigens duidelijk uit de aangebrachte stukken en het feit dat verzoekster heel haar leven een afhankelijkheidsrelatie heeft met de referentiepersoon en hij wel degelijk deel uitmaakt van het gezin.

Verwerende partij gaat zeer kort door de bocht wanneer zij stelt dat verzoekster moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Suriname het gezinsleven kan verderzetten.

Dat onlinecommunicatie totaal onvoldoende is, aangezien ze aan meer contact nood hebben dan enkel via onlinecommunicatie, hetgeen niet hetzelfde is bij een fysiek contact.

Dat met moderne communicatietechnologieën dit probleem kan verholpen worden is uiteraard niet serieus te nemen.

Meer nog, de motieven van verweerster zijn absoluut niet ernstig. Dat verwerende partij door dergelijke stelling te nemen, de rechten van verzoekster alsook die van de moeder en de referentiepersoon manifest worden geschonden.

Dat verwerende partij op geen enkele manier rekening heeft gehouden met artikel 8 EVRM.

Het recht op gezinsleven en het hoger belang van verzoekster zijn door de bestreden beslissing manifest geschonden.

Verzoeksters moeder is zelf ter zake kundig in het onderwijs in het land van herkomst, en de beslissing om onder auspiciën van de referent naar hier te lande te komen is daar ten grondslag aan. Verzoeksters moeder is zich van dit verschil in niveau van onderwijs bewust en wil haar dochter de beste kans mogelijk geven daar de dochter veel talent toont in de economische richting.

Een onderbreking halverwege het schooljaar, en vooral ook halverwege een middelbare opleiding verbreekt uiteraard de continuïteit van de opleiding en in dit geval een aanzienlijke verlaging van niveau hiervan. Ook een eventuele vervolgopleiding na het middelbaar onderwijs wordt hierdoor in gedrang gebracht.

De bestreden beslissing die stelt dat '...nog een infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is...' is een uitspraak die op geen enkel onderzoek rust en totaal uit de lucht is gegrepen.

Suriname kent geen goede faciliteiten op dit ogenblik hiertoe, zeker niet in vervolgopleiding.

Het motief dat stelt dat '...waardoor niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van het kind zal schaden.' is op niets gedragen en getuigd van een onzorgvuldig onderzoek op het gebied van pedagogiek en kinderpsychologie. Een onderbreking van opleiding en omgeving is bewezen funest voor met name de betere studenten, hier bestaat onderbouwing over op wetenschappelijk vlak: bij kinderen die later in hun middelbareschooltijd verhuizen, zijn er alleen maar negatieve effecten.

De verhuizing remt hun cognitieve groei en ze lopen een grotere kans op gedragsproblemen (Swanson en Schneider, 1999) <https://www.ouders.nl/artikelen/verhuizen-heeft-gevolgen-voor-de-kinderen>

Dat de bestreden beslissing de belangen van het kind (-lees verzoekster-) niet zal schaden is derhalve pertinent onwaar. Het middel is ontvankelijk en gegrond.

15.-

Tot slot heeft verwerende partij op geen enkel ogenblik een belangenafweging ('fair balance'-toets) gemaakt: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kind.

Dat volgt uit het arrest Jeunesse tegen Nederland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Dit arrest gaat verder gaan dan de Belgische rechtspraak. Het 'belang van het kind' is doorslaggevend (arrest Butt tegen Noorwegen).

Verwerende partij schendt derhalve de 'fair balance test' alwaar aandacht zou uitgaan naar het 'belang van het kind' en de jurisprudentie van het EHRM en uiteindelijk toch kan beslissen dat het algemeen belang (het voeren van een restrictief vreemdelingenbeleid en de bescherming van de openbare orde) zwaarder weegt.

Nergens uit de bestreden beslissing en administratief dossier blijkt dat verwerende partij een belangenafweging heeft gemaakt. Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met het feit dat verzoekster schoolgaand is en dat zij ondertussen sinds haar aankomst in België 2,5 jaren heeft verbleven bij de referentiepersoon. Dat enige motivering hierover mankeert en alleen al omwille van die reden de beslissing vernietigd dient te worden.

Dit middel is dan ook ernstig en gegrond."

3.2.2. Beoordeling

3.2.2.1. Waar de verzoekster meent dat in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met het bepaalde in de artikelen 74/13 en 74/16 van de Vreemdelingenwet, kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

3.2.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van het redelijkheidsbeginsel treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

In de bestreden beslissing wordt over het gezins- en familieleven van O. B.-A. als volgt gemotiveerd:

“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkenes moeder O. R. M. (...) maakt onderwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het feit dat O., B.-A. (...) in België naar school gaat, kan niet aanzien worden als een beletsel voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Zij is geboren en getogen in Suriname en was al 13,5 jaar oud bij aankomst in België. Nergens blijkt dat een scholing van B.-A. (...) niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Gezien de leeftijd van O., B.-A. (...) bij aankomst in België (13,5 jaar oud), kan er van worden uitgegaan dat zij in Suriname ook al school liep. tevens behoeft de scholing van O., B.-A. (...) geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Er liggen verder geen concrete elementen voor dat O., B.-A. (...) niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van haar moeder kan opgroeien in hun land van herkomst, waardoor niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van het kind zal schaden. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RVV, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90). Er is geen sprake van enige aangetoonde medische problematiek op naam van B.-A. (...).

*Het feit dat betrokkenes tante en diens echtgenoot in België verblijven staat deze beslissing niet in de weg. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, *Slivenko/Litouwen*; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, *Onur/Groot-Brittannië*; N. MOLE. *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een terugkeer naar Suriname, B.-A. (...) zou verhinderen met haar in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Suriname.”*

In tegenstelling tot wat de verzoekster voorhoudt, blijkt hieruit vooreerst dat er wel degelijke rekening werd gehouden met de minderjarigheid van O. B.-A.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt voorts dat de relatie met ooms en tantes enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003,

Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59). De beoordeling gemaakt in de bestreden beslissing ligt in lijn met de rechtspraak van de hogere rechtscolleges.

De verzoekster betoogt dat O. B.-A. deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon, gelet op de afhankelijkheidsrelatie en aangezien O. B.-A. ten laste wordt genomen door de referentiepersoon. De verzoekster laat na om deze vermeende afhankelijkheidsrelatie nader aan te tonen. Op dezelfde dag als de thans bestreden beslissing werd een einde gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van O. B.-A. net omdat er niet langer een afhankelijkheidsrelatie met de referentiepersoon (haar Nederlandse oom) en haar tante bleek. Bij arrest met nummer nr. 280 187 van 16 november 2022 werd het beroep tegen deze beslissing verworpen, zodat de wettigheid ervan in het kader van het thans voorliggende beroep niet meer ter discussie kan worden gesteld. Verzoeksters kritiek, dat er wel degelijk nog sprake is van een afhankelijkheidsrelatie, kan derhalve niet worden aangenomen.

Door thans louter te poneren dat O. B.-A. afhankelijk is van de referentiepersoon (haar oom), maakt de verzoekster voor het overige geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen O. B.-A. en haar oom (en tante) aannemelijk, zodat niet blijkt en niet is aangetoond dat de banden met deze oom en tante dermate hecht zijn dat zij oplopen tot gezinsrelatie die door artikel 8 van het EVRM wordt beschermd.

Een schending van het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op de bescherming van het gezins- of familieleven met O. B.-A. en haar oom (en tante) kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Waar de verzoekster verwijst naar het privéleven van O. B.-A., wordt erop gewezen dat het *in casu* een situatie van weigering van een voortgezet verblijf betreft. Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging kan zijn in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 76).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing zowel op situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, *Ciliz/Nederland*, § 66). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Núñez-Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

In voorkomend geval wordt de bestreden beslissing genomen krachtens de Vreemdelingenwet, waarvan de bepalingen dienen beschouwd te worden als zijnde maatregelen die, binnen een democratische samenleving, nodig zijn om de toegang en het verblijf van niet-nationale onderdanen op het nationale grondgebied te controleren. De bestreden beslissing kent aldus een wettelijke basis en streeft een legitiem doel na.

De inmenging in het familie- en privéleven van O. B.-A. is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden, beoogd in voornoemd artikel 8, alinea 2, van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het

nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62).

De Raad stelt vooreerst vast dat in de bestreden beslissing wel degelijk uitdrukkelijke motieven zijn opgenomen die doen blijken van een daadwerkelijke afweging inzake het privé- en familieleven van de minderjarige dochter van de verzoekster en haar (hogere) belangen:

“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkenes moeder O. R. M. (...) maakt onderwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het feit dat O., B.-A. (...) in België naar school gaat, kan niet aanzien worden als een beletsel voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Zij is geboren en getogen in Suriname en was al 13,5 jaar oud bij aankomst in België. Nergens blijkt dat een scholing van B.-A. (...) niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Gezien de leeftijd van O., B.-A. (...) bij aankomst in België (13,5 jaar oud), kan er van worden uitgegaan dat zij in Suriname ook al school liep. tevens behoeft de scholing van O., B.-A. (...) geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Er liggen verder geen concrete elementen voor dat O., B.-A. (...) niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van haar moeder kan opgroeien in hun land van herkomst, waardoor niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van het kind zal schaden. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RVV, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90). Er is geen sprake van enige aangetoonde medische problematiek op naam van B.-A. (...).

*Het feit dat betrokkenes tante en diens echtgenoot in België verblijven staat deze beslissing niet in de weg. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, *Slivenko/Litouwen*; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, *Onur/Groot-Brittannië*; N. MOLE. *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een terugkeer naar Suriname, B.-A. (...) zou verhinderen met haar in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Suriname.”*

De verzoekster merkt hieromtrent op dat online communicatie totaal onvoldoende is, aangezien dit niet hetzelfde is als fysiek contact. De verzoekster gaat er echter aan voorbij dat de gemachtigde in de bestreden beslissing motiveerde: *“Uit niets blijkt dat een terugkeer naar Suriname, B.-A. (...) zou verhinderen met haar in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Suriname”* (de Raad onderlijnt). De verzoekster toont niet aan dat de oom en tante van O. B.-A. haar niet kunnen bezoeken in Suriname.

De verzoekster betoogt tevens dat moet worden onderzocht of de voortzetting van het onderwijs mogelijk is in het land van herkomst nu O. B.-A. de afgelopen jaren enkel Belgisch onderwijs heeft gehad. Hieromtrent werd als volgt gemotiveerd:

“Het feit dat O., B.-A. (...) in België naar school gaat, kan niet aanzien worden als een beletsel voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Zij is geboren en getogen in Suriname en was al 13,5 jaar oud bij aankomst in België. Nergens blijkt dat een scholing van B.-A. (...) niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Gezien de leeftijd van O., B.-A. (...) bij aankomst in België (13,5 jaar oud), kan er van worden uitgegaan dat zij in Suriname ook al school liep. tevens behoeft de scholing van O., B.-A. (...) geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.”

In tegenstelling tot wat de verzoekster voorhoudt, blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing er wel degelijk rekening mee hield dat de minderjarige dochter in België naar schoolgaat. Het wordt niet betwist dat O. B.-A. geboren en getogen is in Suriname en al 13,5 jaar oud was bij aankomst in België. Het wordt evenmin betwist dat er in Suriname ook scholen zijn en dat O. B.-A., gelet op haar leeftijd, reeds school moet hebben gelopen in Suriname.

Dat de verzoekster het kwaliteitsniveau van het onderwijs in België hoger inschat dan in Suriname en zij er de voorkeur aan geeft dat O. B.-A. haar onderwijs in België voort zou kunnen zetten, doet geen afbreuk aan het gegeven dat O. B.-A. ook in Suriname onderwezen kan worden. Volgens het EHRM kan het belang van het kind geen “troefkaart” zijn om elk kind, wiens levensomstandigheden er hierdoor op verbeteren, tot verblijf te moeten toelaten (EHRM 8 maart 2016, nr. 25960/13, *I.A.A. e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, §46; “while the Court has held that the best interests of the child is a “paramount” consideration, it cannot be a “trump card” which requires the admission of all children who would be better off living in a Contracting State (see, for example, *Berisha v. Switzerland*, cited above, in which the Court found no violation of Article 8 even though the domestic courts accepted that it would be in the children’s best interests to remain in Switzerland.”)

De verzoekster betoogt dat het motief “tevens behoeft de scholing van O., B.-A. (...) (...), noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is” op geen enkel onderzoek rust en totaal uit de lucht is gegrepen. De verzoekster kan hierin niet worden bijgetreden. Nergens uit het administratief dossier blijkt immers dat O. B.-A. bijzondere onderwijsnoden zou hebben. De verzoekster toont alleszins het tegendeel niet aan.

De verzoekster verwijst naar het arrest *Jeunesse* van het EHRM, doch de Raad benadrukt dat de bijzonder feitelijke omstandigheden die aan die zaak ten grondslag lagen, niet vergelijkbaar zijn met de thans voorliggende feiten.

De verzoekster betoogt dat de zinsnede “waardoor niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van het kind zal schaden” op niets is gestoeld en getuigt van een onzorgvuldig onderzoek op het gebied van pedagogiek en kinderpsychologie. De verzoekster verwijst naar een *weblink* waaruit blijkt dat verhuizen de cognitieve groei van kinderen remt en zij een grotere kans lopen op gedragsproblemen. Hiermee wordt echter geen afbreuk gedaan aan de vaststellingen dat O. B.-A. geboren en getogen is in Suriname en zij al 13,5 jaar oud was toen zij naar België kwam, dat er ook in Suriname scholen zijn waar O. B.-A. reeds school heeft gelopen gelet op haar leeftijd, dat er geen nood is aan gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is en dat er geen concrete elementen zijn waaruit zou kunnen blijken dat O. B.-A. niet in een stabiele en veilige omgeving in de nabijheid van haar moeder kan opgroeien in haar land van herkomst. Op grond van het geheel van deze vaststellingen, waaromtrent door de verzoekster geen betwisting wordt gevoerd, besluit de gemachtigde dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van het kind niet zal schaden. Hij geeft hierbij ook nog mee dat het belang van het kind een primordiaal karakter heeft maar geen absoluut karakter. De verzoekster toont met de vage en bijzonder algemene verwijzing naar de gevolgen van een verhuis niet aan dat de gemaakte afweging niet met de nodige zorgvuldigheid tot stand kwam.

Op het ogenblik dat de thans bestreden beslissing werd genomen (4 juli 2022) was het schooljaar 2021-2022 in België bovendien reeds afgelopen. De bestreden beslissing dwong O. B.-A. op zich dan ook niet om een lopend schooljaar te onderbreken. De kritiek dienaangaande is niet dienstig.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing nog vastgesteld dat er geen sprake is van enige aangetoonde medische problematiek in hoofde van O. B.-A. Wat de vervolgopleiding en het overige deel van de middelbare school betreft, toont de verzoekster niet concreet aan dat O. B.-A. deze niet in Suriname kan volgen. De verzoekster beweert wel dat Suriname geen goede onderwijsfaciliteiten heeft (zeker niet voor vervolgopleidingen), doch zij brengt hieromtrent geen enkel begin van bewijs bij. Het formuleren door de verzoeker van eigen aannames, veronderstellingen en kritieken zonder enig begin van bewijs, volstaat niet om aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing op een onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen (RvS 15 januari 2021, nr. 249.498).

Uit een lezing van het tweede middel komt naar voor dat de verzoekster het hoger belang van haar kind op een andere wijze invult en het ten opzichte van andere belangen een groter gewicht toekent dan dat de verweerder heeft gedaan in de bestreden beslissing. Dit volstaat *an sich* echter niet om aan te tonen dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze werd genomen.

Het weze herhaald dat volgens het EHRM het belang van het kind geen “troefkaart” kan zijn om elk kind, wiens levensomstandigheden er hierdoor op verbeteren, tot verblijf te moeten toelaten (EHRM 8 maart 2016, nr. 25960/13, *I.A.A. e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, §46; “while the Court has held that the best interests of the child is a “paramount” consideration, it cannot be a “trump card” which requires the admission of all children who would be better off living in a Contracting State (see, for example, *Berisha v. Switzerland*, cited above, in which the Court found no violation of Article 8 even though the domestic courts accepted that it would be in the children’s best interests to remain in Switzerland.”).

De verzoekster toont niet concreet aan dat haar minderjarige dochter haar privéleven niet kan verderzetten of ontplooiën in het land van herkomst of origine, zodat niet kan worden aangenomen dat zij voor de uitoefening van haar privéleven aan België is gebonden derwijze dat de terugkeer naar het land van herkomst een onevenredige inmenging uitmaakt op het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het betoog van de verzoekster bovendien niet toelaat te concluderen dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.3. Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE